

عنوان مقاله:

مفاهیم و مصادیق باطنی آیات از دیدگاه علامه طباطبایی

محل انتشار:

سومین همایش ملی پژوهش های قرآنی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

نسرین انصاریان - طلبه سطح ۴ رشته تفسیر تطبیقی در حال تدوین رساله علمی، جامعه الزهرا، قم

حسین شیرافکن - استاد راهنما

خلاصه مقاله:

در قرآن به عنوان آخرین کتب آسمانی تک تک جملات، کلمات، حروف، حتی حرکات دارای معنا هستند؛ به دلیل این که انسان برای دستیابی به سعادت واقعی نیازمند مطلع شدن از معارف ناب و انسان ساز قرآن میباشد؛ دستیابی به این منبع غنی انسان سازی، تدبر و تعمق در ظاهر و باطن آیات را می طلبد؛ فهم ظاهر آیات علاوه بر ملازمت با اجتهاد عملی و تهذیب نفس، از طریق آگاهی از دلالت های عرفی و مبانی و قواعد تفسیر امکان پذیر است اما فهم برخی مراتب باطنی قرآن یا امکان پذیر نیست و یا بسیار سخت است؛ با توجه به مقام علمی علامه طباطبایی مطلع شدن از دیدگاه ایشان پیرامون معانی باطنی راهگشای برخی مسائل پیرامون باطن قرآن است؛ این پژوهش با بهره مندی از روش تحقیق عقلی و وحیانی به روش گردآوری کتابخانه ای و با پردازش توصیفی تحلیلی به تبیین دیدگاه های علامه طباطبایی پیرامون مفاهیم و مصادیق باطنی قرآن پرداخت؛ دست آورد تحقیق این شد که علامه طباطبایی باطن داشتن قرآن را با ادله عقلی پذیرفته اند؛ ایشان برای مفاهیم باطنی قرآن قائل به سه ویژگی، مربوط به حوزه تفسیر بودن، فهم معانی باطنی به میزان فهم انسانها و نسبی بودن ظاهر و باطن هستند؛ و برای مصادیق باطنی (جری و نطیق) نیز قائل به این ویژگیها هستند: مصادیق باطنی گاهی در طول معانی ظاهری بوده و مصداق اکمل یا یکی از مصادیق هستند؛ گاهی در عرض معانی باطنی هستند؛ علت باطنی بودن آنها عدم تطابق با سیاق، جامعیت قرآن و لایه های متعدد معنایی است.

کلمات کلیدی:

ظاهر، باطن، مفهوم، مصداق، جری و تطبیق، علامه طباطبایی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1046617>

